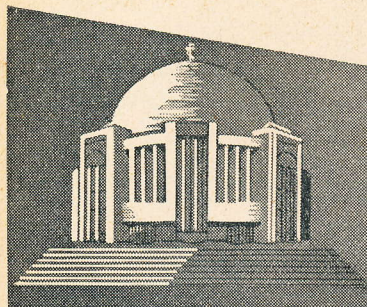

„Treur niet om uw val, sta op en ga verder. Leer echter eens in liefde te handelen, opdat de Hemelen u kunnen begroeten !

Meester Ubronus

Evolutie

Eerste Jaargang . No. 9 . 15 Februari 1947

Veertiendaagsch geschrift, dat uitvoerig schrijft over de Openbaringen aan Jozef Rulof en de werkzaamheden van het Geestelijk-Wetenschappelijk Genootschap „De Eeuw van Christus” * Hoofdredacteur: Leo Uittenbogaard
Het adres van de redactie en de administratie is: Nachtegaallaan 20 te 's-Gravenhage . Telefoon 391873

STAAT DE LEER VAN DE ROZEKRUIZERS OP EEN DOOD PUNT ?

Bij de stichters der orde

Van de groepeeringsen, die den stoffelijken mensch naar een hooger bewustzijn willen brengen, behoort de Orde der Rozekruizers tot de voornaamsten. Het is vooral aan haar te danken, dat de Esoterische Kennis naar onze Westersche gemeenschap werd overgebracht. Voor haar ontstaan moeten we teruggaan naar de tempels van het Oude Egypte. Daar werd bovennatuurlijke wijsheid ontvangen, nadat men er na eeuwen in was geslaagd met de hemelen in contact te treden. Dit geschiedde door de Groote Gevleugelden van de tempels, zoo genoemd, omdat zij als stoffelijke menschen nochtans in staat waren om hun ziel, na haar vrijgemaakt te hebben van het lichaam, te laten binnengaan in de astrale werelden, in het leven na den dood. Hier kwamen zij tot eenheid met de Meesters van het licht, de beschermers en voeders van hun tempel. De aarde was in den hemel overgegaan en machtig, ongekend machtig was de wijsheid, die zij door deze verbintenis ontving.

In zijn boek „Tusschen leven en Dood” ontving Jozef Rulof als hedendaagsch instrument van diezelfde Meesters mededeelingen over deze zittingen. Geleid door de hemelingen beschrijft hij, hoe de ingewijden en hun leerlingen bijeenkwamen. Daar in die tijden staat een tempel in nauw contact arbeiden, waren ook de Pharao'en dien hoogwaardigheidsbekleeders aanwezig. De zittingen vonden plaats, wanneer de Maan haar zegnend licht uitzond. Een stilte vol belofte legde zich over menschen en dingen en, terwijl de geuren van bloemen en wierook in elkander overgingen, strekte de Groote Gevleugelde zich tot op een lendedoek naakt op een houten kruisbank uit. Na hierdoor zijn lichaam aan de zorgen van Moeder Aarde te hebben toevertrouwd, begon zijn ziel haar reis.

Eeuwen hadden de tempelpriesters aan den opbouw van deze trance gewerkt, honderden kandidaten hadden hun leven er

door verloren. Om deel te krijgen aan de absolute harmonie was immers de eisch, dat hij zichzelf en miljoenen andere wetten overwon. Telkens hoopten de hoogepriesters, dat hun instrument den gevleugelden staat had bereikt, maar even zoovele malen moesten ze ervaren, dat er nog ergens een gat in de ontwikkeling lag. Dan kwam de wijsheid van de astrale meesters verminkt of onduidelijk door en konden zij van voer af aan beginnen. Zij zetten door, gestuwd door de hemelingen, die hun plan overzagen en het bereiken nabij wisten. Maar zelfs toen het instrument de psychische gave volkomen bezat, bleef de controle van de hoogepriesters en hun zieners werkzaam, zóo groot was hun verantwoordelijkheid, zóo diep hun vrees, dat het hemelsche woord door menschelijk tekort zou worden aangetast. Geoefende oogen zagen toe, hoe de ziel zich uit het lichaam verhef en als een schitterende vogel tot haar astrale Meesters vloog, en zelfs dan oefenden de hoogepriester en de zijnen nog controle. Ze stelden vlijmende vragen, en pas, wanneer de Gevleugelde door zijn antwoorden bewees, dat hij leefde in de feilloosheid van het astrale gezag, aanvaardden zij de wetten, die zijn mond vormden. Langs dezen occulten weg wonnen zij een miraculeuze wijsheid, die echter kort daarna aan de verborgenheid moest worden prijsgegeven. Wat toch deed zich voor? De vreeselijke inspanning, die schier ondraaglijke eischen, die den priesters werden opgelegd, wilden zij de verbintenis met de hemelen bestendigen, bleken velen te machtig. Zij onttrokken zich aan de strenge discipline van den tempel en gingen de occulte wetten, waarin zij in hun graad meesters waren, op eigen wijze beleven. Zij sloegen gaten in de afsluiting, die door de goedwillenden onder de priesters tegen het duistere astrale geweld was opgebouwd. Dit nam zijn intrek in de gewijde oorden en vestigde er zijn gruwelijke heerschappij. De dienaren van de witte magie verzamelden zich toen in het geheim en kwamen voor het laatst een met de

Meesters van hun orde om van dezen te vernemen, dat verder werken onmogelijk was. Zij kregen met hun Pharao de opdracht de ontvangen wijsheid te redden voor de schennende hand van de trouweloozen en haar zoo te versluieren, dat teruglezen onmogelijk werd. In volle, bewuste overgave en gesterkt door de profetie, dat de aan hen geschonken kennis eens, al zou het eeuwen duren, verruimd en verdiept in de handen van de menschheid zou worden gelegd, begonnen zij hun moeilijke taak. Deze mannen nu zijn de stichters van de Orde der Rozekruisers!

De heilige schrijn zorgvuldig bewaard

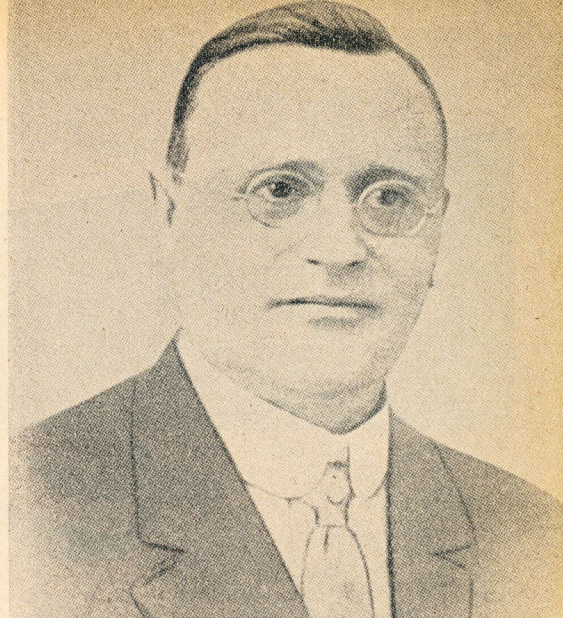
De vraag zou kunnen rijzen: waarom brachten de Meesters van het Licht hun wijsheid op aarde, terwijl ze toch wisten, dat deze eens versluierd moest worden? Het eenige en universele antwoord is: Zij ontvingen de taak de stoffelijke menschheid naar den geestelijken levensgraad te voeren en benutten als zoodanig elke hoogere gedachte in den mensch om tot eenheid en werking te komen. Deze gelegenheid werd hun door het breede mystieke denken van het Oude Egypte ruim geboden en zij schonken het de wijsheid, die het bevatten kon, wetend, dat zij door deze priesters bewust te maken ook de menschheid een stoot opwaarts gaven, al zou dit eerst veel later blijken. De astrale wijsheid moest toen worden beveiligd, maar de schrijn, waarin zij verborgen werd, zou telkens door verantwoordelijke en toegewijde mannen worden doorgegeven en aldus de geesten wakker en gespannen houden. De priesters van Ra, Re, Isis en andere Godgewijde tempels kwamen nimmer meer los van wat zij ontvingen en zij waren het voor het meerendeel, die de Orde van de Rozekruisers telkens opnieuw leven en spankracht gaven. Daar hun evenwel de Groote Vleugelen ontbraken, waren zij bij het teruglezen van de versluierde wetten aangewezen op het eigen gevoel — het eigen gevoel, dat de hoofden van de oude tempels eens duchtte als het grootste gevaar voor de zuiverheid van de ontvangst. Veel werd hierdoor verkeerd begrepen en uitgelegd, maar de astrale Meesters hadden daar vrede mee. Zij toch overzagen het Goddelijke Plan en wisten dus dat eens, wanneer de tijden daarvoor rijp waren en geen oorlog of zwarte magie meer konden storen, weer een door hen opgebouwd Gevleugelde naar de aarde zou afdalen om de heilige schrijn te openen.

In dit besef stonden zij ook achter Mozes en de zijnen en geboden hun allen, die buiten de mystiek dachten, door het geloof tot het Godsbegrip te brengen. Zoo waren zij ook bij hun Mentor, Jezus Christus, toen deze tijdens zijn laatste leven op aarde het geloof en de mystiek verenigde en de Goddelijke wetten door Zijn Leven en Dood bewees. Christus als Albewuste en de Meesters werkten zoo aan een gigantisch plan, dat de zoekende, tastende menschheid eens tot de volkomenheid van het Koninkrijk Gods zou voeren.

De gevleugelde is op aarde!

Een der groote Rozekruisers van den laatsten tijd, Max Heindel, brak met de geheimhouding, die tot dan door deze Orde

*Max Heindel,
die zijn vol-
gingen oproept
zich met Jozef
Rulof te ver-
eenigen*

was betracht. De oude Rozekruisers wraakten hem, maar een feit blijkt, dat hij onder inspiratie van de Meesters, duizenden door zijn „Cosmologie” tot de mystiek bracht, die anders nimmer daartoe gekomen zouden zijn! Ook hij maakte fouten, ernstige fouten zelfs, daar ook hij niet leefde in het machtige en feillooze contact, dat het Oude Egypte eens bezeten had. Ook hij moest op zijn intuïtie afgaan en met dit beperkte middel kon hij niet meer dan de Goddelijke en dus onmetelijke ruimte aftasten. Was het wonder, dat hij daardoor tot misvattingen kwam? De Meesters echter zagen toe en wisten, dat de evolutie zich in de gewenschte richting bewoog. Thans leeft Max Heindel naast de Meesters in de sferen van licht en wordt hij door hen binnengevoerd in de biljoenen wetten, die van Gods Schepping deel uitmaken. Hij ziet thans, dat de leer der Rozekruisers op een dood punt is gekomen, daar het haar aan instrumenten ontbreekt. Hij ziet ook de in zijn „Cosmologie” vastgelegde fouten. Hij betreurt deze en wil alles doen wat in zijn vermogen ligt om ze te herstellen. Hiertoe krijgt hij de gelegenheid door den Grooten Gevleugelde, dien de Meesters van het Licht in hun werelden gereed maakten en die door hen reeds aan de priesters van de Egyptische tempels werd beloofd. Deze droeg op Isis den naam van Dectar, thans heeft hij zijn gezegende taak aanvaard als Jozef Rulof. De bewijzen van Zijn Zending en zijn autoriteit gaf hij reeds in zijn jeugd, terwijl zijn heele ontwikkeling langs „occulten” weg geschiedde en in alle opzichten overeenstemt met die van de Gevleugelden uit het Egyptische verleden. De waarheid, die hij door zijn Meesters brengt, is ongehoord. Hij wenscht op de proef te worden gesteld om zijn waarheid te bewijzen. Aan de Rozekruisers en andere mystieke orden om hem deze proef af te nemen en met hem de wereld gereed te maken voor de universele bewustwording!

DE UNIVERSITEIT VAN CHRISTUS

Op dit oogenblik zijt gij met de hemelen verbonden. Of dit waarheid is, zal ik u moeten bewijzen. Ik zal u moeten optrekken in de oneindigheid van die hemelen en eerst wanneer mij dit gelukt is, zult ge kunnen beamen, dat het woord, hetwelk u thans wordt geschonken, op uw wereld nog nimmer is gevormd.

Toen Christus op Golgotha zijn stoffelijke oogen sloot, had Hij nog millioenen jaren kunnen spreken over Zijn Weg, Zijn

Waarheid en Zijn leven. Deze woorden, die Hij tijdens zijn rondgang over de aarde Zelf uitsprak, beteekenden, dat Zijn Leven universeel was en dat Zijn Weg macrocosmische betekenis had. Dit alles had Hij als Waarheid aan het menschdom willen schenken, maar het brute geweld daarvan weigerde het te aanvaarden en bracht Hem om.

Christus, als Goddelijk Bewuste, wist dit. Mij gaat het nu echter alleen om de vraag, wat Hij de menschheid nog had

kunnen schenken, wanneer men Hem de gelegenheid daartoe had geboden. Hebt u hier nimmer eens over nagedacht? Hij schonk u onmetelijk veel, maar het was nog lang niet alles. De Goddelijke Vertegenwoordiger had de menschheid meer kunnen geven dan stoffelijk en geestelijk bewustzijn. Hij had haar de al-kennis kunnen en willen brengen. Die kennis is voor ons, hemelingen, de universiteit van Zijn Persoonlijkheid en wij noemen haar deswege de „Universiteit van Christus”. Kunt ge reeds aanvoelen, wat de „Universiteit van Christus” te brengen heeft? Heeft men op uw aarde eerder gesproken over Christus’ Universiteit? Voelt ge aan, dat uw aardsche hoogeschoolen bij haar weinig beteekenis hebben?

Toen Christus na Zijn kruisdood het lichaam verliet, begaf Hij Zich naar den hoogsten hemel in ons leven en zette Hij Zich neer te midden van de Engelen — van menschen dus, die eens op aarde leefden, en in de sferen van licht ruimtelijk bewust werden. Hij trok hen allen in Zich op en sprak:

„Wat zult gij thans gaan doen, wat zult gij aan de menschheid schenken, nu gij weet, dat Mijn Universeele denken en voelen aan het kruishout werd gesmoord?

Ik zeg u: „Breng niettemin Mijn Waarheid en Mijn Leven aan deze menschheid. Zet gij Mijn werk voort: Mijn taak is op aarde volbracht.

Voer de menschen op Mijn Weg. Breng de kinderen van God tot het Universeele weten, opdat al het leven God als een Vader van Liefde zal leeren kennen. Eens zal men u geheel aanvaarden!”

Hierna loste Hij voor hun oogen op en keerde terug naar Zijn Goddelijk bestaan, vanwaar Hij voort zou gaan om de wereld Zijn Liefde en Zijn kennis te schenken.

Wat deden de Meesters hierna? Zij daalden af naar de eerste sfeer en vereenigden zich in den „Tempel van Christus”, die bestaat en arbeidt door onzen Al-bewusten Mentor. In dezen tempel wordt den naar hooger weten en kunnen strevendenden de mogelijkheid geschonken om zich in Zijn Goddelijke Persoonlijkheid in te leven en daardoor verbonden te worden met de Wetten, die Gods Schepping in stand houden. Op deze gewijde plaats mediteerden de Meesters en ontwierpen zij, door Christus van het Al uit bezielde en voorgelicht, hun plannen, die de menschheid van de eeuwige gelukzaligheid moesten verzekeren.

Ik verbind u nu met den tijd, dat we zelf in dezen Tempel leerden om ons gereed te maken voor de taak, die we thans door André vervullen. Ge zult hierdoor de macht van dezen Tempel leeren kennen en weten, wat u thans in uw eeuw aan wijsheid zult gaan ontvangen, want het is daar, dat hij zijn stoffelijke verschijning zal beleven — onder den alleszeggenden naam „De Universiteit van Christus”!

Toen wij dezen Tempel betraden, waren we juist als de geleerden en dogmatisten van uw aarde: we dachten iets 'e we'en van God en het leven. Eenmaal opgenomen in die macht wisten we dra beter. Immers, wat konden wij, wat kunnen wij universiteiten en godgeleerden weten van de Goddelijke Almacht, die we slechts volgens onzen stoffelijken graad vermochten peilen? Wat blijft er van de aardsche kennis over, wanneer we verbonden worden met de ruimtelijke wetten, die de vorming en de ontwikkeling bepaalden van het heelal, den mensch, het dier en het plantenleven?

Na een zekeren tijd van voorbereiding zeiden de Meesters tot ons: „Komt, vrienden, wij mogen door Christus thans teruggaan naar het stadium van de eerste Openbaringen, den tijd toen God aan Zijn Schepping begon.”

En ziet, wij zagen die eerste verschijnselen tot ons komen. We werden hierdoor één met de Goddelijke Persoonlijkheid. Vergeet niet, dat wij onze eigenschappen op den geestelijken graad hebben afgestemd. We mogen zeggen, dat onze liefde, ons voelen en denken in harmonie is met de hemelen, er is niets meer in ons, dat beperkt of stoort. Wie van uw aarde kan

dit nazeggen? Kan een professor, kan een godgeleerde van uw wereld Gods hart binnengaan, wanneer er disharmonie in hem is? Gelooft ge één oogenblik, dat hij zóó tot eenheid met de Goddelijke en dus Harmonische wetten kan komen? Hierdoor alleen al is het peil van zijn wijsheid vastgesteld! Door onze volmaakte en hemelsche liefde konden wij in Gods universeel denken worden opgetrokken en hierdoor ook zijn wij thans in staat die wijsheid op aarde te brengen. Wij dan zagen, hoe Zijn Wezen zich in myriaden deelen splitste, we beleefden, hoe de leegte ruimten zich vulden door Zijn ectoplasma, Zijn fluide, Zijn licht, Zijn bezieling, Zijn liefde. We zien voor ons, hoe de macrosmos tot verdichting en uitdijning komt en hoe de mensch zijn evolutie aanvangt. We beleven zijn eersten dood, zijn terugkeer naar het astrale bestaan, waar hij wacht tot hij opnieuw wordt aangetrokken, om verder te werken aan de verstoffelijking van zijn Goddelijken graad. Van planeet tot planeet volgen we het menschelek leven en zien we, hoe het steeds meer het stadium, het uiterlijk benadert, dat u thans als vertegenwoordigers van het hoogste organisme op uw wereld, het blanke ras, bezit. Machtig, onzegbaar machtig is deze feillooze ontwikkeling van het Goddelijke plan, dat nimmer in gevaar is, daar zij een weg volgt, die het leven regelrecht terugvoert tot Zijn Schepper. De Meesters zeggen: „Dit is de weg, waarvan Christus sprak, de weg, dien ook Hij ging en die Hem tot het Goddelijke Al voerde. Aanvaardt dien weg als waarheid en ge zult deel hebben aan Zijn leven.”

Hoe zouden wij, die hier de werkelijkheid voor ons zien, nog buiten dien weg om willen gaan?! We zien toch de verschijnselen van zijn bestaan voor ons, we leven er in. Wij moeten aanvaarden, dat de Schepping zich zoo en niet anders voltrok. Door haar te volgen, worden we schepping, één als we zijn met Hem, Die ons eens Zijn gansche Persoonlijkheid schonk.

Onze wandeling op aarde eindigt op het oogenblik, dat de mensch zijn kringloop volbracht heeft. Zijn beleven houdt voor dezen graad van bewustzijn op, daar hij hem thans heeft eigen gemaakt. Zijn ziel echter gaat verder, immer verder, want zij heeft haar Goddelijke afstemming nog niet bereikt. Nog leerde zij slechts een deel van Zijn wetten kennen, er wachten haar dus hogere werelden.

„Deze wet geldt voor elk door God geschapen leven, hoe nietig ook,” zegt de Meester. „Elk stofje, elk atoom toch is door Hem bezielde en dus oneindig. Om u dit te bewijzen, maak ik u één met den macrosmos in stoffelijken vorm.” Onze oogen verbinden ons met het macrocosmische leven, met de sterren, zonnen en planeten daarvan. Zij ontvingen van u, aardsche menschen, namen, maar voor de astrale Meesters zijn het levensgraden, levenswetten.

„Volgt nu,” onderwijzen de meesters, „dat elke ster, elke planeet een nieuw leven zal scheppen. Hierdoor ziet ge het vader- en moederschap van de ruimte, dat in haar bezit is, doordat ook haar Schepper Vader en Moeder is. Begaafd met de Goddelijke splitsing zal zij een nieuw en hooger leven optrekken en daardoor evolueeren, zooals wij menschen dat zullen doen.” En wij beleven die universele wet. Op krachten van de Meesters komen we in verbinding met de zielen, die de wetten van den hoogsten hemel tot de hunne maakten en nu, voortgestuwd door de evolutiewet, naar de mentale gebieden zullen overgaan. We denken aan de godsdiensten van de aarde, die voor het meerendeel gelooven, dat de hemel de eindbestemming is voor den mensch. Alsof wij hemelingen in onzen staat, hoe rijk en gezegend ook, God zouden kunnen genieten, zooals zij zeggen. Onze liefde, ons bewustzijn is reeds geestelijk afgestemd, maar is zij al Goddelijk? Maar God eischt dit van ons, geen deel, geen graad van Zijn leven mag ons onbekend blijven, een onmetelijke weg ligt nog voor ons! We beleven de mentale gebieden, die tot den vierden cosmischen graad behooren. We zien hogere vormen, dieper bewustzijn, schooner harmonie. Machtige gevolgtrekkingen kunnen we

maken ten opzichte van het aardse leven en het onze in de hemelen. Ook wij hebben lief — een liefde, die ons zooals gezegd de mogelijkheid geeft Gods leven en denken te onderzoeken — maar wat is zij in vergelijking met die, welke wij hier op dit nieuwe cosmische stelsel zien stralen? We ervaren, hoe de mensch hier, volgens uw berekeningen, in één leven duizend en meer jaren oud wordt. Is dit zoo vreemd? Bewijst het niet, dat het leven hier een hooger bestaansvorm geniet en dat gij van de aarde uw korten levensduur aanvaarden moet als gevolg van de beperktheid, die uw graad nog bezit? We gaan voort en maken ons los van den vierden cosmischen graad om den vijfden en zesden te betreden. Steeds dichter benaderen wij het Goddelijke stadium, dat in het „Al” besloten ligt. Onbeschrijflijk is de schoonheid en de macht van den mensch, die tot deze werelden behoort. Wat is er op onze reis overgebleven van de wijsheden, die uw aar’sche godgeleerden verbreiden? Schrikbaar-arm is het, wat zij bezitten en nochtans als heilige waarheden uitdragen. Zij gelooven, dat een berouwvol gevoel ons verzekert van Gods werelden en wij ervaren, dat er biljoenen wetten en graden door ons beleefd en tot bezit gemaakt moeten worden om één deeltje van onze persoonlijkheid op Zijn Almacht af te stemmen. Zij gelooven, dat Gods werelden in één leven te winnen zijn en wij constateeren, dat het getal levens, om dit te bereiken, niet uit te spreken is. Hoe klein ziet de mensch van uw aarde zijn Goddelijken Vader, hoe gering is zijn kennis... En nog hebben wij het „Al” niet betreden. We staan voor de grens er van. Op de krachten van de meesters, op den wil van Christus zijn we tot hier genaderd. Overstraald door Gods gouden licht, zien we den hoogsten graad van leven. Voor ons staat de Goddelijke Persoonlijkheid als mensch en Hij vindt goed, dat we ons met zijn voelen en denken verbinden. Eens waren zij menschen als wij, eens schiepen ook zij disharmonische toestanden, eens bouwden ook zij aan de verdichting van de hellen, maar als deelen van God ontwikkelden zij zich op Zijn bevel zoolang tot zij Hem als een zichtbare gestalte konden vertegenwoordigen. Zij waren vonk, embryo als wij, en dit leert ons, dat elk kind van God eens tot Hem zal terugkeeren. Eens zullen wij allen met hen kunnen zeggen: „Ik ben ruimte, ik ben licht en liefde, zooals God wilde, dat ik werd. Alles wat onder mijn graad leeft hoort mij toe, want ik beleeft het. In mij leeft het macrocosmisch geheel, want ik overwon die stelsels en verruimde daardoor mijn weten, mijn persoonlijkheid. In mij is het Goddelijk bewustzijn ontwaakt, zoodat ik één ben met mijn Vader.”

Dan sluiten wij overweldigd door het machtige leven van Christus en de Zijnen de oogen.

Wanneer zij weer opengaan, vinden wij onszelf opnieuw terug in het beginstadium van de Schepping en de Meester zegt: „Gij hebt nu iets van de Goddelijke werkelijkheid beleefd, maar dacht ge, dat er niet nog meer was? Gij hebt beelden ontvangen, thans zult ge wet na wet, graad na graad voor u zien en bij alle zullen wij zoolang stilstaan, tot ge hen volkomen kent.”

Opnieuw gaan wij vanuit het eerste stadium tot het Goddelijke Al. Nu om de evolutie van ons lichaam te beleven, en als dit is geschiedt, zegt de Meester weer: „Geloof ge, dat ge nu alles kent en dat de „Universiteit van Christus” niets méér te bieden heeft?”

We volgen thans de ontwikkeling van het innerlijke leven: de ziel. Ontzaglijke werelden doemen voor ons op, de werelden van ons zelf. En weer vragen wij ons af, wat weet de aardse geleerde van deze onmetelijke wetten af, hoe wil hij begrijpen en verklaren, wat wil hij vaststellen — hij — die gelooft dat de mensch het product is van één gering leven? Hoe wil hij, die zelf nog in de disharmonie leeft, den aard en de diepte bijvoorbeeld van de psychopathie vaststellen, terwijl de oorzaken er van levens en levens terug liggen? Hoe van de be-

zetenheid, van de homo-sexualiteit? Hoe wil hij een definitie van de liefde geven, terwijl hij hoogstens stoffelijke ervaringen daaromtrent kan bezitten? Wat weet hij van den wil af en de mogelijkheden er van? Wat van de inspiratie, de bezieling? Zoo kan ik voortgaan, want deze vragen doemen op, terwijl ik en miljoenen andere hemelingen al deze werkingen van de ziel voor ons zien. Maar dan kondigt zich alweer een andere faculteit van de „Universiteit van Christus” aan: die welke de dierenwereld leert. Ook deze voert ons terug naar de beginstadia van de Goddelijke Schepping. De beelden toonen ons aan, dat het dierlijke leven zich uit den mensch ontwikkeld heeft. Weer zien we, dat ook dezen vorm van Goddelijk Leven en Denken een evolutieproces doormaakt en dat ook hij tot Zijn Schepper terugkeert. Hierna legt het bloemenleven haar geheimen voor ons open en opnieuw beleven wij Goddelijke Openbaringen.

Ziet, mijn kinderen, dit alles had Christus u kunnen schenken, wanneer Hem de mogelijkheid daartoe was geschonken. Thans zal dit geschieden in de Eeuw, die in Zijn teeken zal staan. Kent ge nu iets van de macht, die Zijn Universiteit vertegenwoordigen zal? Door haar zal Hij in uw midden zijn, door haar zult ge het Koninkrijk Gods beleven. Deze Universiteit zal het cosmisch bewustzijn schenken, d.i. de ontleding van iedere wet, welke in de ruimten Gods gestalte kreeg. Dat deze woorden niet ijdel of bedrieglijk zijn, zullen wij bewijzen. Uw volk bezit thans in André het instrument, door hetwelk wij u die bewijzen kunnen geven. Door hem zullen wij u op den weg, in de waarheid en het leven van Christus voeren. Door hem staat uw wereld voor een nieuwe bewustwording, als levend bewijs, dat Christus u nimmer alleen liet en de belofte gestand wil doen, die Hij in het laatst van Zijn aardse leven gaf. Uw dogmatisten zullen hiertegen stellig in verzet komen, zij deden dat de eeuwen door. Als in de tijden van Christus zelf, als in die van de andere profeten zullen zij de hoogere waarheid niet beseffen en deze als duivelsch verwerpen of kleineeren. De eeuwige waarheid is evenwel niet aan te tasten, zij zal zegevieren over aardse dogma's en hypothesen — doordat zij uit God is!

Meester Zelanus.

Moederschap in Paleis Soestdijk en de „belangstelling”

Wanneer deze regels onder uw oogen komen, zal de geboorte van het vierde prinsekind, al wel een blijfeit zijn. Op dit oogenblik echter moet ons iets van het hart. Wij en velen met ons ergerden ons over de wijze, waarop de Nederlandsche pers en radio de gezegende gebeurtenis meenen te moeten voorbereiden. Deze is banaal en onsmakelijk. Hun rondhangen voor het paleis, hun spionneeren van de bewoners, de kletspraatjes voor de microfoon, enz. ... heel het onwaardige gedoe past niet bij de heiligheid van het Moederschap. Hier demonstreeren onze pers en radio een beschamend gebrek aan tact, aan fatsoen, en geen argument wischt dit uit!

★

ZOO ZIJN ONZE MANIEREN! (I)

Men behoeft geen „insider” te zijn om te weten, dat de persmanieren er na den oorlog niet op vooruit zijn gegaan — wat kennelijk nog een erfenis van den oorlog is. Een bedroevend groot deel van onze journalisten schijnt het als zijn belangrijkste taak te zien om menschen en reputaties af te breken. Nu er geen Duitschers meer zijn om af te tuigen en er niet langer overwinningen te vermelden vallen, gebruikt men zijn vechtlust tegen naasten, die den heeren om de een of andere reden niet zinnen of hun belachelijk dan wel gevaarlijk voorkomen. Dit terwijl zij jammeren over hun beperkte plaatsruimte en de besten van onze gemeenschap er over klagen, dat de bladen — een enkele uitzondering daar gelaten — op een treurig-laag peil staan.

Tot degenen, die blijkbaar noodzakelijk aangevallen en bespot moeten worden, behooren wij. Waarom? Alleen hierom: We zijn zoo krankzinnig om te gelooven in het voortbestaan van de ziel en het contact met de astrale werelden. Daarenboven verstouten we ons, voorgelicht door de hemelingen, opvattingen te verbreiden, die afwijken van wat algemeen aanvaard wordt. Dit is ruimschoots voldoende om ons vogelvrij te verklaren. Zoolang we „Evolutie” niet bezaten, waren we tegen deze kwalijke aanvallen weerloos. Thans echter kunnen we ons naar behooren verdedigen en de minderwaardige methoden van de heeren aan de kaak stellen. Er zullen er onder u, lezers van „Evolutie”, zijn, die liever zouden zien, dat we passief bleven, maar dan kennen zij onze natuur niet, zoo min als het belang van onzen strijd. Wanneer onze tegenstanders zich beperkten tot vuilspuiterijen over ons persoonlijk, zouden we slechts reageren met het woord van een bekend burgervader, die zijn belagers op hun plaats zette door hun toe te voegen: „Uw drek gaat voorbij mijn deur!” Maar daar zij ook onze Leer trachten te raken, kunnen en mogen wij niet zwijgen. Deze week alleen al bereikten ons vier critieken en het is leerzaam deze hier op hun waarachtigheid te onderzoeken.

★

„De Hervormde Kerk” weet het!

In het blad „De Hervormde Kerk” kwam een zekere heer Van Schouwenburg aan het woord, die ons al eerder een blijk gaf van zijn uitgebreide scheld-vocabulaire. Thans richt hij zich tegen allerlei bewegingen, die „beweren het Christendom te brengen, waarvan sommige zich hullen in de geheimzinnigheden van het occulte”. „Er is bijvoorbeeld een meneer Jozef Rulof”, zoo schrijft hij, „die de grootste dwaasheden verkoopt, om niet te zeggen stomiteiten. Om hem te hooren betaalt men f 1.50. Ook om hem „te zien”. Want een trawant maakt dan enkele gebaren en dan krijgt Jozef Rulof de „geest.”

Op de kwestie van den toegangsprijs antwoordden we al in ons vorig nummer. De laatste zinsnede van dezen „verlichten” scribent maakt ons nieuwsgierig naar den gebarenden trawant, daar wij dien zelf nog *nimmer* bezig zagen. Op zijn eerste kwalificaties antwoorden we met een vraag aan elken eerlijken beoordeelaar. De Leer van de Hervormde Kerk, waartoe de heer Van Schouwenburg behoort, predikt een God van Liefde, die van Zichzelf getuigt, dat Hij een brullende leeuw is, en al op zijn tijd kwaad, goedertieren, wraakzuchtig en berouwvol handelt. Jozef Rulof predikt door de Leer, die hij vertegenwoordigt, dat God dergelijke menselijke eigenschappen nimmer kan bezitten zonder onmiddellijk zijn Goddelijke natuur te verliezen. Wij vragen: wie leert hier dwaasheden? Meneer Van Schouwenburg gelooft in een God, die kinderen uitverkiest en omwille van hen ten strijde trekt, de zon laat stilstaan of hun vijanden met steenen bestookt. Jozef Rulof getuigt op gezag van zijn hemelsche Meesters, dat God zulks nimmer zou

kunnen doen zonder de orde in Zijn Wezen en Zijn Schepping onherstelbaar aan te tasten. Aan wie de dwaasheid? Meneer Van Schouwenburg predikt een God, die met Abraham uit eten gaat of worstelt met Jacob, die het aflegt en met een ontwrichte heup weghinkt. Hij leert van een God, die als zoon-offer mannelijke geslachtsdeelen eischt en toestaat, dat Jephta, een uitverkorene des Heeren, zijn dochter levend verbrand om zijn God te behagen. Hij aanvaardt een God, die eenorsch deel van Zijn kinderen om hun fouten voor eeuwig naar de hel verwijst en is zelfs zoo naïef om te gelooven, dat een mensch in één leven in staat zou kunnen zijn zich op God en de hemelen af te stemmen. Jozef Rulof toont aan, dat God nimmer uit eten ging of den kriegsrok droeg, maar dat dit alles menselijke gedachten zijn. Ook leert hij, dat God als een Vader van Liefde nimmer — hoort u, meneer Van Schouwenburg: nimmer — één Zijner kinderen zou kunnen verdoemen of Hij is minder dan zijn schepsels, die hiertoe niet in staat zijn. Toch hebben dezen nog slechts stoffelijk lief en zijn zij nog ver af van de Goddelijke liefde. Hij onderwijst ook, dat de mensch nooit in staat kan zijn om zich in één klein leven, dat bovendien voor iedereen anders is — we denken aan de kannibalen, de psychopathen, de doofstommen — een hemel eigen te maken, en dat God hem millioenen levens schenkt om de Goddelijke Harmonie in zich te verwezenlijken. Wij vragen, wie slaat hier wartaal uit?

Meneer Van Schouwenburg predikt eveneens met vuur, dat God den mensch een paradijs schonk, terwijl Hij als wist dat Hij er hem straks met een vlammend zwaard weer uit zou jagen. Welke krachttermen zou meneer Van Schouwenburg gebruiken, wanneer een doodgewoon mensch hem zoo’n streek leverde? Ook weet hij het met zijn goeden smaak te verenigen, dat God de zonen en dochters van Adam en Eva onderling liet paren om daardoor de voortplanting te dienen — terwijl wij menschen zooiets heden als een bloedshande wraken... Meneer Van Schouwenburg’s intelligentie kan het tevens rijmen, dat God Zijn eigen Schepping niet kent, want hij knikt stormachtig van ja, wanneer zijn Bijbel, het Goddelijke woord dus, hem vertelt, dat God een licht schiep voor den dag en een licht voor den nacht, terwijl de wetenschap al eeuwen geleden uitmaakte, dat dit een leugen is, daar niet God, maar de aarde zelf door haar bewegingen den nacht schiep. Zijn opvattingen over Gods liefdebegrip worden evenmin aangetast, wanneer hij, al weer geleerd door de schriftturen van zijn kerk, moet verbreiden, dat God op een zeker oogenblik spijt had van Zijn scheppingsdaad en toen niets beters wist te doen, dan Zijn kinderen, op Noach en de zijnen na, jammerlijk te verdrinken. Mijn hemel, wie hoont en mismaakt hier Gods liefdevolle Wezen? Jozef Rulof leeraart — en meneer Van Schouwenburg, die bovenstaande gruwelijkheden als heilige en onaantastbare waarheden aanvaardt, moet hierom onbehaarlijk lachen — dat God zich bij den aanvang van Zijn Schepping in myriaden deelen splitste, die als cellen hun evolutie begonnen. De wetenschap vindt dezen embryonalen vorm nog terug in het geboorteprocess. God had nimmer spijt van Zijn Schepping, alles verliep zooals Hij het zich dacht. Telkens vond de ziel als mensch werelden gereed om zich verder te ontwikkelen. Niets in de Goddelijke Schepping was er met een, alles groeide geleidelijk, maar onweerstaanbaar naar de volmaking. Ook ons menschelek lichaam bijvoorbeeld. Vooraleer de Jacob van meneer Van Schouwenburg zijn heup kon bezeren, had deze als ieder deel van God al ontelbare levens achter zich, waarin hij, gestuwd en geleid door zijn Scherpper, die stoffelijke stelsels opbouwde. Jozef Rulof beschrijft ook dezen ontwikkelingsgang en vertelt door de hemelingen — dezelfde die eens de profeten verlichtten — hoe de mensch via een soort

vischstadium, waaruit zich later armen, beenen, neus, enz. vormden, en de donkere rassen tot zijn huidig lichaam kwam. Wanneer meneer Van Schouwenburg, die toch blijkens het bovenstaande grif onzinnigheden gelooft, hierover meent te kunnen hikhaken, dan verbinden wij hem met de wetenschap, die door haar onderzoekingen eveneens tot de conclusie kwam, dat de mensch zich uit een in het water levend organisme heeft ontwikkeld.

Zoo kunnen wij voortgaan met meneer Van Schouwenburg's leer tegenover die van Jozef Rulof en zijn Meesters te stellen. Op twee van zijn dogma's willen wij nog ingaan. Meneer van Schouwenburg vindt het geenszins vreemd of wreed, dat God de misdaad der vaders bezoekt aan de kinderen in het derde en vierde geslacht, evenmin, dat deze Vorst van liefde alle nakomelingen vervloekt om Adams honger naar een appel. Tevens denkt hij niet aan stomiteiten of dwaasheden — om zijn eigen woorden te gebruiken — wanneer diezelfde God dan later blijkbaar tot bezinning komt en, begaan met het lot van de menschen, „goedertieren” die schuld laat goedmaken door een ... doodslag. Hij eischt niet minder dan het bloed van Zijn eigen ... Zoon! Dit leert meneer Van Schouwenburg en hij noemt Jozef Rulof een dommen, krankzinnigen fantast, wanneer deze elken ademtucht gebruikt om de wereld te leeren, dat God nimmer vervloekte en ook, dat Christus nimmer naar de aarde kwam om Zijn Vader door zijn afschuwelijken marteldood gunstig te stemmen, maar dat Hij den doodslag daarentegen brandmerkte als de vreeselijkste misdaad, die een mensch begaan kan! Christus keert Zich daarmee dus tegen zijn Vader, die volgens het Oude Testament niet op een doodslag keek.

Jozef Rulof leert ook, dat Christus naar de aarde kwam om ons door Zijn leven en dood te bewijzen, dat alleen de mensch, die al zijn eigenschappen tot den absoluten graad opvoert, het Koninkrijk Gods kan betreden! Jozef Rulof leert, dat geen psalm, geen gebed, geen avondmaal den mensch van nut is, wanneer er ook nog maar één gat, één zwakte in één van zijn duizenden eigenschappen is. Jozef Rulof leert, dat wanneer er ook maar een klein gevoel van haat, ja een klein gevoel van wrevel in ons is jegens een van onze naasten, dit ons reeds buiten de hemelen houdt zolang we deze disharmonie niet geheel overwonnen hebben. (Mogelijk is het ook voor meneer Van Schouwenburg nuttig zich eens op deze krankzinnige bewering te bezinnen ...) Jozef Rulof leert verder, dat God geen van Zijn Kinderen kan vergeven of begenadigen, want dan zou Hij Zijn Wezen geweld aan doen en van Zijn schepselen zwakelingen maken. Zijn hemelen kunnen slechts betreden worden door gave, krachtige, geestelijk-bewuste menschen, die alle in en onder hun graad liggende wetten van de Schepping metterdaad beheerschen. Jozef Rulof ziet het als zijn taak de menschheid onder leiding van de hemelingen voor dien verheven staat gereed te maken en hen daartoe in de eerste plaats te verlossen van den wraakzuchtigen, oud-testamentischen god, dien meneer Van Schouwenburg aanbidt. Hij is daar nu luttele jaren mee bezig en het groeiende aantal volgelingen in binnen- en buitenland bewijst, dat zijn woord vertrouwen en aanvaarding vindt. Al deze menschen zijn niet in staat den oorlog in te gaan om te doden, ook niet in Indonesië. Zij dringen niet aan op ten uitvoerlegging van de doodstraf, wat vele „Christenen” onbegrijpelijk in hen vinden. Zij beschuldigen evenmin hun naasten zonder een schijn van bewijs van verduistering of domheid, zooals meneer Van Schouwenburg zich veroorlooft, want zij weten, wat hij ondanks zijn oud Christendom blijkbaar nog niet weet, dat een mensch die ergeris geeft zich buiten de hemelen plaatst. Ook zullen zij in hun blad geen zinnen lezen, zooals wij in meneer Van Schouwenburg's orgaan ontmoetten: „Johannes de Dooper wist het niet. De synode weet het niet. De artikelschrijvers weten het niet. Ik weet het niet. Wij hebben onze aarzelingen, enz.” Geen wonder, dat er „teleurstel-

lingen” zijn in de Hervormde kerk, wanneer men als meneer Van Schouwenburg moet constateeren, dat de wereld na eeuwen van kerkelijke bemoeiingen nog zoo weinig afstemming vindt op het Koninkrijk Gods. Wanneer men van steeds meer kanten, ook uit eigen kamp, te hooren krijgt, dat de met zooveel enthousiasme en spitsvondigheid uitgedragen opvattingen over den Heer van het Oude Testament door het huidige Godsbegrip niet meer aanvaard kan worden. Wanneer men, zooals meneer Van Schouwenburg en de zijnen, ook nog de wetenschap tegenkrijgt, die langzaam maar zeker het Bijbelsche scheppingsverhaal, dat uit God zelf moet stammen, tot leugens vermaalt. Duizenden vragen leven er in den mensch ten aanzien van duizenden vitale kwesties en de kerk moet zwijgen, want zij weet niet en vertegenwoordigt in de twintigste eeuw nog immer het denken van een semietisch volk, dat eeuwen voor Christus al sidderde onder den God van Wrake en Verdoemenis. De kerk staat op een dood punt en geen volzin, geen scheldwoord doet dit feit teniet.

Meneer Van Schouwenburg, die stellig zeer bijbelvast is, herinnert zich uit het Nieuwe Testament zeker wel den regel, waarin Christus zijn volgelingen mededeelt: „Nog vele dingen heb Ik u te zeggen, doch gij kunt die nu niet dragen; maar wanneer Die zal gekomen zijn, namelijk de Geest der waarheid, Hij zal u in alle waarheid leiden; want Hij zal van zichzelf niet spreken, maar zoo wat Hij zal gehoord hebben, zal Hij spreken en de toekomstige dingen zal Hij u verkondigen. Die zal Mij verheerlijken; want Hij zal het uit het Mijne nemen, en zal het u verkondigen.”

De kerk, die nog hardnekkig vasthoudt aan het oude Testament, die al door Christus afgebroken werd, heeft dit woord niet ontvangen. Zij ontving in al die eeuwen geen enkele Openbaring, zij hóópt er slechts op. Blind voor haar eigen onmacht, blind voor haar ontbinding, blind ook voor de godslasteringen, die zij predikt, houdt zij zichzelf en de haren nochtans voor, dat zij op den goeden weg is. Zij doen als de Joodsche schriftgeleerden, die Christus voor een dwaas scholden, omdat hij een weten predikte, dat ver boven het hunne ging. Zoo doet thans ook meneer Van Schouwenburg, ja, deze handelt nog erger: deze scheldt en veroordeelt al, terwijl hij niet eens kennis nam van de gewraakte leer. Maar wij willen hem helpen. Wij vragen hem ons de gelegenheid te schenken in zijn orgaan de „dwaasheden en stomiteiten” van Jozef Rulof naar voren te brengen. Hij kan er mee bereiken, dat zijn lezers dan precies zoo moeten gieren als hij. Wij schrijven: kan, want het is ook mogelijk, dat zij er door tot nadenken komen en met een schok de armoede en de tegenstrijdigheid van hun Godsbegrip constateeren. Wij zijn bereid. Of meneer Van Schouwenburg het aandurft?

Notities van de Redactie

* In ons volgend nummer leest u o.a. over de „Geestelijke Onmacht van Annie Besant”.

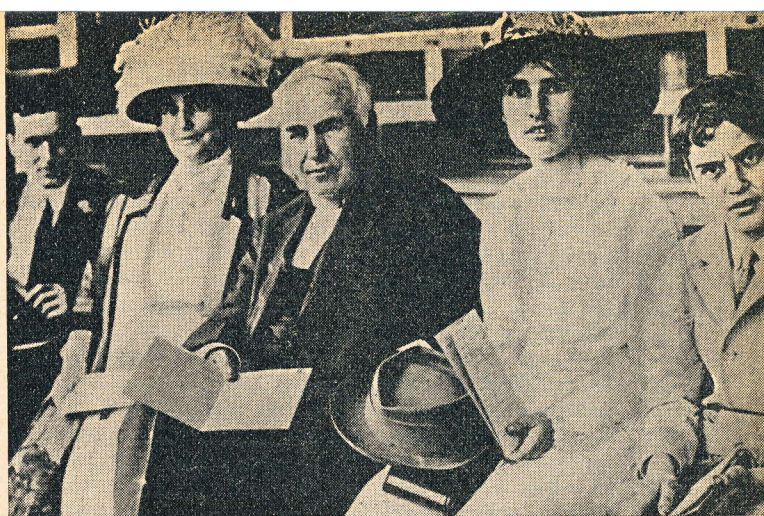
* Tevens antwoorden wij hierin op het onverkwikkelijke geschrijf over een afgelaste schilder-séance van Jozef Rulof door den kunstredacteur van het Rotterdamsch Nieuwsblad.

★

* Zondag a.s., 23 Februari, behandelt Meester Zelanus het actueele en belangwekkende probleem van de Atoomsplitsing. (Palacegebouw, Zomerhofstraat, te 11 uur 15.)

Bij den honderdsten geboortedag van Thomas Alva Edison

Op 11 Februari was het honderd jaar geleden, dat Thomas Alva Edison in Amerika het levenslicht zag. Hij stamde uit een oorspronkelijk Nederlandsche familie, die in de eerste helft van de 18e eeuw naar Amerika emigreerde. Edison begon zijn loopbaan als krantenjongen, wat in het land van de onbeperkte mogelijkheden een betrekking blijkt te zijn, die groote kansen biedt. In den bagagewagen van den trein waarmee de kranten werden vervoerd, bouwde de hoogbegaafde jongen zijn eerste laboratorium. Daar drukte hij een eigen weekblaadje en daar ook ontwikkelde hij een zelf ontworpen seintoestel. De veertien jaar oude, onooglijke uitvinder werd, zooals dat meestal gaat, door weinigen serieus genomen, wat hem alleen maar meer prikkelde om door te zetten. Van de ruim twaalfhonderd patenten, die hij op z'n naam kreeg, behooren de vindingen voor automatische telegrafie de combinatie van telefoon met microfoon, van de phonograaf en niet in de laatste plaats van de kooldraadlamp tot de voornaamste. Edison kan men geen geleerde noemen, hij was en bleef een uitvinder, die door zijn uitzonderlijk „gevoel” voor techniek in staat was de mensche-lijke samenleving ontzagwekkend te verrijken. Uit de vele biografieën, die over zijn leven en werk verschenen, komt duidelijk naar voren het beeld van een man, die zich in dienst wist van hogere machten. Wanneer hij niet uit een probleem

kon komen, legde hij zich neer en deed hij een kort slaapje. In de meeste gevallen had hij dan de oplossing van het vraagstuk gevonden. Van wie? Meester Zelanus beantwoordt die vraag in zijn boek „De volkeren der Aarde”, als hij schrijft, dat de hemelingen immer op tijd een instrument naar de aarde zonden om door diens gevoelsleven hun vindingen te verstoffelijken. Thomas Alva Edison was zoo'n instrument en wie het enorme belang beseft alleen al van zijn uitvindingen op het terrein van de electricische verlichting, zal begrijpen, waarom wij hem op deze plaats eeren als een dienaar van de menscheid!

André's boeken

de innerlijke tempel

4. Over een verontwaardigden ouderling, het liefdebegrip van een hemeling en een hoogen boom.

De vorige beschouwing begon met een gefingeerd dagbladbericht, waarin ik, zooals in de literatuur al vaker geschiedde, het verleden in het heden overbracht. Ik stelde dit bericht met opzet zoo „echt” voor om ook den hardnekkigsten twijfelaar toegankelijk te maken voor de stelling, dat geestverschijningen niet het voorrecht waren van de oude tijden alleen. De historie wijst uit, dat deze in elke eeuw plaats vonden. Ook de rede vernag dit feit niet aan te vechten. Integendeel, zij kan tal van argumenten aanvoeren, die het bestaan van de geestverschijningen begrijpelijk maken. Wie overigens met deze „emotioneele” bewijzen bij een steilen dogmatist aankomt, onder vindt, dat zij tot z'n gemoed niets te zeggen hebben. Hij moet van dat „spiritistisch gedoe” niets hebben. Voor hem staat vast, dat de ziel, die door den dood haar eeuwigheid betreedt, daaruit niet meer naar de aarde terugkeert. En daarmee basta! Gesteund door de onaanvechtbare ge'uigenissen, die in de duizenden boeken van ervaren onderzoekers liggen opgetast, en vooral door de bewijzen, welke Jozef Rulof's werken bevatten, weerlegde ik deze wreede en onlogische opvatting onlangs in een gesprek met een ouderling. We zaten in een treincoupé. Hij las z'n kerkbode, terwijl ik voor de zooveelste maal Jozef Rulof's boek: „De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien” naploos. Toen ik daarvan opkeek, trof mij zijn woeden- de blik, vergezeld van de — overbodige — vraag: „Leest u de boeken van dien kerel?”

„U ziet het,” zei ik, „en ik voel me er zeer wel bij!”

„Weet u, dat hij met den duivel samenwerkt?”

„Ik ken hem toevallig goed, maar het is me nog niet opgevallen. Maar las u zijn boeken zelf?”

Hij maakte een beweging, alsof ik hem een rat in z'n schoot legde. „Neen,” beet hij me toe, „de hemel beware me ervoor. Maar ik weet, dat hij een spiritist is, die geesten oproept.”

„Mij is bekend, dat hij met geesten in contact leeft en dat hij door hen wijsheid en liefde verspreidt.”

„Ach, mijnheer, u bent toch oud genoeg om te weten, dat de duivel zich bij voorkeur mooi voordoet.”

„Is het dan duivelsch of zondig aan den mensch te prediken, bijvoorbeeld, dat er geen dood bestaat en dat het leven eeuwig is?”

Hij knikte hevig en bijna voldaan: „Ziet u wel, daar hebt u nu zoo iets. Er is wel degelijk een dood, en het is zondig, hoort u, zondig om den mensch zijn angst voor den dood af te nemen. Die angst hoort er bij, hij moet gepijnigd worden, belast en beladen als hij is met zonden!”

„Geloof u dat het God veldoening geeft, wanneer Hij ziet, dat Zijn kinderen lijden onder een wet, die Hij uit liefde schiep? Wij leeren door Jozef Rulof en zijn hemelsche Meesters, dat de dood niet anders is dan het overschrijden van een drempel naar een anderen, een astralen bestaansvorm, een stap, dien God in volle overgave aan Zijn beminnelijke natuur en zonder rouw gedaan wil zien! Wij concludeeren daaruit, dat de mensch, die zijn stervensproces met angst en wroeging doorleeft, God en Diens verheven Wetten niet kent en dus niet gereed is voor de eeuwigheid. Nu begrijp ik, waarom gij Jozef Rulof een duivel noemt en ook, dat gij niet aanvaardt kunt, dat de z.g. dooden naar de aarde terugkeeren om dáár door een medium van hun liefde en hun wijsheid te getuigen.”

Hij snoof en beet me toe: „We hebben de dooden te laten rusten en zullen hen niet oproepen!”

„Maar als ze nu uit zichzelf komen? En is het niet volkomen begrijpelijk, dat ze komen? Ik bepaal mij tot u zelf. Gij leeft hier, stel ik me voor, naast uw vrouw en kinderen en gij hebt hen lief. Nu wordt gij tot de eeuwigheid geroepen en gij be-treedt — hoop ik — uw hemel. Vergeet gij hen dan zoo

maar? Komt dan te midden van uw heerlijkheid niet eens het gezonde verlangen in u op hen op aarde te zien en te volgen, en hen te steunen, te verrijken met het nieuwe bewustzijn, dat u in uw hemelsche sfeer eigen maakte? Liefdebanden lossen toch door den dood niet op? Wat is dat voor een God van Liefde, wat is het voor een leer, die ons ontoegankelijk maakt voor den toestand, waarin wij onze geliefden op aarde achterlieten? Ge kunt aanvoeren, dat we, levend in Gods Rechtvaardigheid, gemakkelijk aanvaarden, dat onze vrouw, ons kind door eigen schuld verloren gaat en dat het dus onredelijk zou zijn over hun droevig lot te treuren. Maar welken graad bezit onze liefde, wanneer wij onze gevoelens zoo eenvoudig laten uitsnijden? Hoe groot is de liefde van een mensch, die kalm en onberoerd zijn hemel geniet, terwijl de vrouw, die hem geluk, warmte en kinderen schonk, op aarde in ellende verkeert, of, zooals gij ook al aanneemt, brandt in een eeuwige hel?

Ik vraag u in gemoede, kan men een God, die de liefdegevoelens van Zijn schepselen negteert, rechtvaardig noemen?"

En voor de roodaloopende man me in de rede kon vallen, vervolgde ik snel: „Wacht u nog even, vraag ik u. Geef me den tijd mijn standpunt uiteen te zetten, want het uwe ken ik. Ik geloof door Jozef Rulof's boeken, dat de mensch door het stervensproces in niets veranderd. Wanneer hij dus met liefde voor zijn aardsche omgeving de eeuwigheid binnengaat, dan zal hij deze ook daar bezitten. Dan gebiedt de logica van de Goddelijke Harmonie, dat hij in dien nieuwen staat alles zal doen wat in zijn vermogen ligt om ook zijn achtergebleven geliefden in zijn geluk te laten deelen. Dit wil niet zeggen, dat elke hemeling nu maar op eigen verkiezing naar de aarde kan gaan. De orde, die in zijn hemel uiteraard geestelijk volmaakt is, verbiedt hem dit. Trouwens, het bewustzijn, waardoor hij zijn hemel mocht aanvaarden, zegt hem reeds, of hij al dan niet op aarde helpen mag. Er kunnen toch gevallen zijn, waarin zijn directe hulp ongewenscht is, omdat de stoffelijke mensch dan door zijn ellende leeren en groeien moet. Maar indirect helpen de hemelen immer — in het besef, dat alle kinderen van God tot hun vader terug moeten keeren. Zij allen vertegenwoordigen toch een deel van zijn Persoonlijkheid

en hoe zou deze nu ooit compleet kunnen zijn, wanneer groote groepen voor eeuwig verloren gaan? Hieruit blijkt ook al, dat wij niet gelooven in uw leer van de verdoemenis. Dit is de machtige en bezielende realiteit, die wij, volgelingen van Jozef Rulof, uit zijn boeken wonen: de hemelen waren immer bezig om de stoffelijke menschheid naar een hooger levensgraad op te trekken. Dit eischen de liefdebanden, die hen met de aarde en het menschedom verbinden, dit eischt ook hun staat, die alleen door de dienstbaarheid gestalte en licht kreeg. Het geluk van de hemelen bestaat niet uit loven en lachen, zij bestaat door het dienen en door het dienen alleen! Zoo ontvangt elke hemeling al naar zijn graad een taak, die het geluk van anderen, ook van den stofmensch, moet bevorderen. Hieraan is het te danken, dat het aardsche leven zich ondanks onze beperkingen en fouten toch beweegt naar het Koninkrijk Gods, waarvan Christus sprak. De hemelingen waren het, die ons door hun aardsche instrumenten kunst, cultuur en comfort gaven, zij zijn het ook, die thans aan Jozef Rulof verschijnen om hem als hun voertuig het weten te schenken, dat aan het menschedom de Goddelijke Schepping verklaart."

De trein reed ons het eindstation binnen, zoodat de ouderling niet meer aan het woord kwam. Hij verlangde daar ook niet naar. Met een ruk stond hij op en beet me verontwaardigd toe: „Duivelsch, duivelsch is alles wat u zegt. Ge zult er door ter helle varen! Daar hoort ge thuis met uw opvattingen!"

Welke argumenten, welke bewijzen overtuigen dit soort dogmatisten? Ik dacht met pijn aan de verwensching van een anderen geloovige, een pastoor, die een volgeling van Jozef Rulof toeriep: „Ze moesten dien man hangen — aan den hoogsten boom, die er is!"

Zoo zeker als ik weet, dat een mensch met deze haatgevoelens, ondanks zijn missen en gebeden, nimmer de hemelen zal betreden, zoo zeker weet ik, dat zijn leer indruischt tegen Gods heilige wetten. Moge ook gij, lezer, na overdenking van bovenstaand gesprek, tot dit inzicht komen — ge staat dan open voor het woord en de kennis van uw astrale geliefden, die met hun beste gevoelens dag in dag uit ijveren ook voor uw zaligheid!

J. KOPPERS

Magnetiseur

Goudenregenplein 15, Den Haag

Consult: iederen werkdag van 2 tot 5 uur, behalve Dinsdag

Te Amsterdam, Nassaukade 367: iederen Dinsdag van 11 tot half 1 en van half 2 tot 5 uur

Hollandsche vrouw, 45 jaar, Vrijz. Prot., van innerlijke beschaving, bekend met verpleging en muz. ontwikk., belangst. voor psych., zoekt werkkring in beslist besch. milieu, waar huisvrouw ontbreekt, om leiding te geven in huish. en voor verzorging van kind (vanaf 5 jaar geen bezwaar). Onverschillig in welke woonplaats. Br. letter A.K.A., bureau van dit blad.

Oude dame vraagt gemeubileerde zit-slaapkamer met volledig pension. 85 gld. per maand.

Brieven: Statenlaan 1, 's-Gravenhage.

Laat Uw bontmantel

repareeren en moderniseeren

door H. M. v. Reijn Becker

Trompenburgstraat 36 - Amsterdam

Bontmantels vanaf f 450.—

Wie helpt hier?

Wij vragen voor jong, door oorlog ernstig getroffen gezin een kinderledikantje met toebehooren. Adres: Haringstraat 91, Scheveningen. Wie van de „Evolutie"-lezers bezit dit en wil een prachtige daad doen?

Bescheiden dame ziet zich gaarne geplaatst in de huishouding, en/of ter verzorging van kinderen, of in winkel.

Telefoon: 555014, 's-Gravenhage.

B. A. Kroonder

1e Van Swindenstraat 26-28

Telefoon 50671 . Amsterdam

ENCADREMENTEN

MEDEDEELINGEN

Rooster van de voordrachten.

's-Gravenhage

Gebouw Diligentia, Lange Voorhout, op Woensdag 19 en 26 Februari, 8 uur, Jozef Rulof.

Zondag 2 Maart, 10 uur 15, Leo Uittenbogaard.

Amsterdam

Gebouw Sarphatistraat 8, Dinsdag 18 en 25 Februari, 8 uur, Jozef Rulof.

Rotterdam

Gebouw Palace, Zomerhofstraat, Zondag 23 Februari, 11 uur 15, Jozef Rulof.